

ЗАКОНОДАВЧЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІНОЗЕМНИХ ІНВЕСТИЦІЙ У КНР У ПЕРІОД ПОЛІТИКИ РЕФОРМ І ВІДКРИТОСТІ

Лизогуб Віталій Анатолійович,

канд. юрид. наук, доц.,

доцент кафедри історії держави і права України

і зарубіжних країн,

Національний юридичний університет

імені Ярослава Мудрого,

Україна, м. Харків

e-mail: lizogub.74@mail.ru

ORCID 0000-0002-7168-9859

Здійснено комплексний аналіз законодавчого регулювання іноземних інвестицій у КНР. Розглянуто стан, стратегії та цілі законодавства про іноземні інвестиції, визначено методи, характер та особливості його розвитку.

Ключові слова: іноземні інвестиції, спільні підприємства (хецзі); хецзо; вайшан дучзі; спеціальні економічні зони; нормативно-правові акти КНР про підприємства з іноземним капіталом.

Постановка проблеми. У забезпеченні виходу економіки з кризового стану і стабільного її розвитку вирішальну роль відіграє науково обґрунтована інвестиційна політика держави. В Україні ж наразі не створено ефективної системи державної підтримки інвестиційної діяльності підприємств, унаслідок чого в цій царині склалася ситуація, коли недоінвестування економіки посилює спад виробництва, що, у свою чергу, спричиняє зниження інвестиційних можливостей суб'єктів господарювання та держави. Вивести Україну з цього замкнутого кола може лише інвестиційна політика, яка спирається на наукове дослідження.

У цих умовах значний науковий і практичний інтерес становить досвід Китайської Народної Республіки. КНР залишається однією з найбільш успішних країн щодо залучення іноземних інвестицій. При цьому найважливішою умовою реалізації ефективної інвестиційної політики в державі є створення належної законодавчої бази, що регулює й вирішує більшість

проблемних ситуацій у цій галузі.

Актуальність теми. Іноземні інвестиції мають низку переваг перед іншими формами розвитку економіки. Зокрема, вони дають додаткове джерело капітальних вкладень у виробництво товарів і послуг, у деяких випадках у вигляді передачі прогресивних технологій, ноу-хау, новітніх методів управління. Крім того, вони не лягають важким тягарем на державний бюджет, не впливають на зовнішній борг держави. Приплив іноземних капіталовкладень можна вважати одним із показників відкритості економіки та її високої конкурентоспроможності.

У КНР вважається, що інвестиції споживання та експорт – це «трійця», яка виводить китайську економіку на нові рубежі.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Окремим аспектам проблеми, що досліджується, присвячено праці китайських, українських і західних науковців з питань залучення та використання прямих іноземних інвестицій у КНР. У цьому плані значний науковий інтерес становлять роботи Е. П. Бажанова, В. І. Балакіна, А. С. Булатова, П. В. Каменова, В. С. Мілонова, М. М. Міхєєва, Ст. Л. Новосьолової, М. А. Потапова, А. В. Салицького, А. С. Селищева і Н. А. Селіщевої, А. В. Шахматова, Ли Ланціна, Лю Чжаньли, Дай Юе та ін. [1]. Однак, незважаючи на порівняно значну джерельну базу з окремих аспектів зазначеної теми, комплексний аналіз її законодавчої бази у вітчизняній науковій літературі наразі відсутній.

Мета статті – проаналізувати основні засади політики КНР у сфері іноземних інвестицій і дослідити правові основи регулювання іноземних інвестицій.

Виклад основного матеріалу. Зовнішньоекономічні зв'язки традиційно розглядаються у формі зовнішньої торгівлі або експорту/імпорту товарів. Але в сучасній економіці під впливом процесів інтернаціоналізації й глобалізації значно зростають масштаби і значення вивезення та ввезення капіталу, тобто міжнародного руху капіталу [2, с. 353–354]. В результаті у зовнішньоекономічній діяльності домінує вже не зовнішня торгівля, а

організація виробництва товарів і послуг безпосередньо на зарубіжних ринках, що пов'язано з міжнародним рухом капіталу. Власниками переважної частини прямих зарубіжних інвестицій є ТНК, які надають перевагу руху капіталів, оскільки це дає їм доступ до економічних ресурсів зарубіжних країн і можливість організації найбільш ефективного виробництва.

Незважаючи на проведення політики відкритості з початку 1980-х рр. у КНР було введено досить значні галузеві й регіональні обмеження на залучення прямих іноземних інвестицій. Тому іноземний капітал поступово підключався до економічної діяльності на території Китаю, обсяги прямих іноземних інвестицій у цей період були невеликими й представлені виключно гонконгським капіталом. Підприємства іноземного капіталу концентрувалися переважно в приморських провінціях Гуандун і Фуцзянь, економічна ефективність їх господарювання була невисокою.

З середини 1980-х рр. посилилася роль держави в регулюванні прямих іноземних інвестицій, були зроблені певні кроки щодо вибіркового обмеження й заохочення з точки зору галузевої, технологічної і територіальної структури. Національне законодавство поступово адаптувалося до загальноприйнятої світової практики. В результаті намітився перехід від кількісного нарощування зовнішніх ресурсів до багатосторонньої системи заохочення іноземних капіталовкладень.

Швидке зростання іноземних інвестицій в економіку країни починається з 1992 р., в результаті чого Китай стає лідером із залучення іноземного капіталу в азійському регіоні. Лише в 1992 р. було створено стільки спільних підприємств, скільки за всі попередні роки. З цього часу прямі інвестиції стають основною формою залучення іноземного капіталу. В умовах зростаючої потреби у валюті для оплати імпорту необхідної техніки та технології, сировини і матеріалів прямі іноземні інвестиції розглядаються як ефективний спосіб вирішення протиріччя між імпортними потребами та експортними можливостями [2, с. 354].

В КНР використовується розширене тлумачення прямих іноземних

інвестицій, а саме: спільні підприємства з участю іноземного капіталу (хецзі); коопераційні підприємства з участю іноземного капіталу (хецзо); підприємства, повністю засновані на іноземному капіталі (вайшан дучзі); спільна розробка морських нафтових ресурсів; компенсаційна торгівля; міжнародний лізинг [2, с. 356].

З початку економічної реформи 1978 р. Китай проводить політику стимулювання припливу іноземних інвестицій в національну економіку. Збільшення обсягів зарубіжних капіталовкладень і підвищення ефективності їх використання розглядаються керівництвом КНР як пріоритетні цілі, досягнення яких повинно сприяти вирішенню таких економічних завдань, як розвиток економіки в умовах обмеженості внутрішніх фондів, перехід національної економіки до ринкових відносин, модернізація економіки за рахунок впровадження сучасного обладнання і технологій, інтеграція економіки у світове господарство, підвищення рівня життя і зайнятості населення. Крім того, 19 липня 2004 р. опубліковано нову Постанову Держради КНР «Про реформу інвестиційної системи», в якій було підкреслено намір продовжувати політику відкритості китайської економіки для іноземних інвесторів як одного з основних державних політичних пріоритетів. Головним напрямком реформи інвестиційної системи проголошувалось подальше спрощення процедури затвердження інвестиційних проектів, розширення компетенції провінційних урядів щодо санкціонування проектів та ін. [3].

Для того щоб захистити національну промисловість від конкуренції іноземного капіталу були створені спеціальні економічні зони (СЕЗ) на півдні країни, які надавали найбільш пільгові умови функціонування підприємствам з іноземним капіталом. З п'яти спеціальних економічних зон три – Шеньчжень, Шаньтоу і Чжухай – були створені в провінції Гуандун, ще одна – Сямень – в провінції Фуцзянь. Вони були розраховані на приплив капіталу «співвітчизників» з Гонконгу, Тайваню та Аоминя. СЕЗ надавали максимально сприятливі умови для створених етнічними китайцями експортоорієнтованих виробництв [2, с. 358].

Ще у другій половині 1978 р. керівники КНР на проведеній Держрадою нараді зазначили, що залучення іноземних інвесторів до участі в АТ і СП, спільне інвестування, управління, розподіл прибутку і ризику не створять нових боргових зобов'язань і тому більш вигідні для країни, ніж використання іноземних кредитів. 17 січня 1979 р. Ден Сяопін у бесіді з лідерами промислових і комерційних кіл Ху Цзюевенем, Ху Цзианом і Жун Иженем пояснив цю настанову: «Зараз у розвитку економіки потрібно шукати різні шляхи. Можна використовувати іноземний капітал, зарубіжні технології; хуацяо та етнічні китайці – громадяни інших країн теж можуть повернутися до нас і будувати заводи. Для залучення іноземного капіталу можна використовувати методи компенсаційної торгівлі або спільні підприємства...». Так Ден Сяопін – головний архітектор реформ і відкритості – охарактеризував важливу складову політики розвитку Китаю [4, с. 245].

Нормативно-правова база у сфері інвестицій у КНР складається з таких актів: Закон КНР «Про підприємства іноземного капіталу» від 12 квітня 1986 р. [5], Закон КНР «Про пайові спільні підприємства іноземного капіталу» від 1 липня 1979 р. [6], «Положення Китайської Народної республіки про застосування Закону про підприємства з іноземним капіталом» від 28 жовтня 1990 р. [7], Закон КНР «Про спільні акціонерні підприємства» від 1 липня 1979 р. [8]. Окрім того, до нормативних актів у цій галузі слід віднести «Тимчасові правила створення спільних зовнішньоторговельних компаній в КНР» (2003 р.), Закон КНР «Про компанії», Закон КНР «Про підприємства зі 100 % іноземним капіталом» (1986 р.), «Правила діяльності представництв іноземних юридичних фірм у КНР», Положення «Про порядок реєстрації в КНР інвестиційних проектів» та ін. [9].

На теперішній час у результаті лібералізації абсолютна більшість інвестиційних проектів (крім дуже великих) затверджуються на місцевому рівні [2, с. 354]. Зважаючи на потужний фінансовий потенціал транснаціональних компаній, керівництво КНР з метою залучення інвестицій прийняло низку законів, які гарантують діяльність іноземців на внутрішньому ринку Китаю,

зокрема, «Про підприємства іноземного капіталу» та «Про спільні підприємства» [10, с. 68].

Закон «Про підприємства іноземного капіталу» від 12 квітня 1986 р. проголошує, що з метою розширення економічного співробітництва й обміну технологіями з іншими країнами та сприяння розвитку національної економіки КНР дозволяє закордонним компаніям, іншим комерційним організаціям і приватним особам створювати в Китаї підприємства з іноземним капіталом і захищати законні права та інтереси створених таким чином підприємств.

Підприємство іноземного капіталу – це створене в КНР зарубіжними інвесторами на власні кошти підприємство, яке діє на основі чинних законів Китаю. Дане поняття не включає в себе філії, створені в КНР зарубіжними інвесторами [5, ст. 2].

Створюване підприємство іноземного капіталу має бути сприятливим для розвитку національної економіки КНР. Держава заохочує створення підприємств з іноземним капіталом, які застосовують передові технології або експортують продукцію. Галузі, в яких створення підприємств іноземного капіталу заборонено або обмежено, визначаються Державною радою КНР [5, ст. 3].

Відповідно до ст. 4 даного Закону капіталовкладення іноземного інвестора, його прибуток й інші законні права та інтереси перебувають під захистом законодавства КНР. Підприємство іноземного капіталу зобов'язане дотримуватися законодавства і підзаконних актів КНР і не завдавати шкоди суспільним інтересам КНР [5, ст. 4].

Статтею 5 закріплюється, що Держава не націоналізує і не реквізує підприємства іноземного капіталу. За особливих обставин і в разі необхідності, які визначаються суспільними інтересами, підприємство іноземного капіталу може бути реквізовано в установленому законом порядку з виплатою відповідної компенсації [5, ст. 5].

Заява на створення підприємства іноземного капіталу затверджується компетентним органом з питань зовнішньоекономічної діяльності та торгівлі

Державної ради КНР або уповноваженим Державною радою КНР органом. Даний орган повинен прийняти рішення про затвердження заяви або відмову у затвердженні протягом 90 днів з моменту її одержання [5, ст. 6].

Підприємство іноземного капіталу набуває згідно із законом статус юридичної особи, якщо воно відповідає умовам юридичної особи, встановленим китайським законодавством [5, ст. 8].

Підприємство іноземного капіталу має внести інвестиції протягом строку, встановленого затверджуючим органом. У разі прострочення та невнесення інвестицій орган промислово-торгівельної адміністрації має право відкликати Свідоцтво про право господарської діяльності. Органи промислово-торгівельної адміністрації проводять перевірки й здійснюють контроль за надходженням інвестицій від підприємства іноземного капіталу [5, ст. 9]. Підприємство іноземного капіталу здійснює господарську діяльність відповідно до статуту і без втручання ззовні.

Підприємство іноземного капіталу в КНР зобов'язане вести бухгалтерські книги, здійснювати самостійний господарський розрахунок, представляти необхідну бухгалтерську звітність контролюючим фінансовим і податковим органам. Якщо підприємство іноземного капіталу в Китаї відмовляється вести бухгалтерські книги, фінансові та податкові органи можуть застосувати штраф, а орган промислово-торгівельної адміністрації може винести припис про припинення діяльності або відкликати Свідоцтво про право господарської діяльності.[5, статті 11, 14].

Сировину і паливо, необхідні підприємству іноземного капіталу для здійснення затвердженої господарської діяльності, можна купувати всередині Китаю і на міжнародному ринку, виходячи з принципів справедливості й доцільності [5, ст. 15].

Якщо підприємство іноземного капіталу в Китаї реінвестує прибуток після сплати податку на прибуток підприємств, то воно може відповідно до існуючого положення подати заяву про повернення суми податку на прибуток підприємств щодо реінвестованого прибутку [5, ст. 17].

Стаття 20 визначає, що іноземний інвестор має заявити про термін діяльності підприємства іноземного капіталу, який затверджується компетентним органом. За необхідності продовження строку діяльності необхідно за 180 днів до його закінчення подати заяву до затверджуючого органу. Затверджуючий орган повинен прийняти рішення про затвердження протягом 30 днів з моменту отримання заяви [5, ст. 20].

Законом «Про пайові спільні підприємства іноземного капіталу» від 1 липня 1979 р. з метою розширення міжнародного економічного співробітництва та технічного обміну КНР дозволяє іноземним компаніям, підприємствам та іншим господарським організаціям або приватним особам відповідно до принципу рівноправності та взаємної вигоди й з дозволу уряду КНР організувати в межах країни спільні підприємства з китайськими компаніями, підприємствами та іншими господарськими організаціями [6, ст. 1].

Укладені учасниками спільних підприємств угоди, договори, статuti необхідно подати для затвердження компетентним державним органом з питань зовнішньоекономічної діяльності та торгівлі. Затверджуючий орган повинен прийняти рішення про затвердження або відмову у затвердженні протягом трьох місяців. Після затвердження спільне підприємство звертається до компетентного державного органу промислово-торговельної адміністрації для реєстрації, отримує «Свідоцтво про право господарської діяльності» і починає свою діяльність [6, ст. 3].

Організаційно-правовою формою спільного підприємства є товариство з обмеженою відповідальністю. У статутному капіталі спільного підприємства частка капіталовкладень іноземного учасника, як правило, не може бути нижчою за 25 %. (ст. 4). Учасники спільного підприємства отримують прибуток, несуть ризик та збитки згідно з часткою у статутному капіталі. При передачі статутного капіталу одним із учасників необхідно отримати згоду всіх учасників спільного підприємства [6, ст. 4].

Учасники спільного підприємства можуть здійснювати капіталовкладення готівкою, матеріальними засобами, правами промислової

власності. Техніка і обладнання, що виступають як інвестиції іноземного учасника, повинні бути дійсно передовими, що відповідають потребам КНР. Якщо навмисне поставляються відсталі техніка та обладнання, які заподіюють збитки, необхідно компенсувати збитки. Інвестиції китайського учасника можуть включати в себе право користування землею, яка надається на період діяльності спільного підприємства. Якщо право користування землею не є частиною інвестицій китайського учасника, спільне підприємство зобов'язане сплатити уряду КНР за користування ділянкою землі [6, ст. 5].

Згідно з відповідним положенням податкового законодавства і підзаконних актів спільне підприємство може користуватися податковими пільгами у вигляді зниження податкових ставок або звільнення від сплати податків. Іноземний учасник у разі реінвестування своєї частки чистого прибутку в межах КНР може звернутися з заявою про повернення раніше сплаченої суми податку на прибуток підприємств [6, ст. 8].

Спільні підприємства заохочуються до збуту продукції за межами КНР. Експортна продукція може здійснюватися на зовнішньому ринку безпосередньо спільними підприємствами або відповідними організаціями за їх дорученням, також дозволяється збут через китайські зовнішньоторговельні організації. Продукція спільних підприємств може здійснюватися і на китайському ринку. У разі необхідності спільне підприємство може створити філію за межами КНР [6, ст. 10].

У разі спору між учасниками, який рада директорів не може розв'язати шляхом консультацій, спір регулюється китайськими арбітражними органами або іншими арбітражними органами, визначеними учасниками. Якщо сторони спільного підприємства не встановили арбітражне застереження в установчому договорі про створення підприємства або не уклали в письмовій формі окремої арбітражної угоди в подальшому, допускається подача позову в народний суд [6, ст. 15].

Встановлені процедури і правила більш детально розглядаються в «Положенні Китайської Народної Республіки про застосування Закону про

підприємства з іноземним капіталом» (прийнято Державною радою КНР 28 жовтня 1990 р.) [7]. Так, у ст. 3 Положення зазначається, що створення підприємств іноземного капіталу має сприяти економічному розвитку китайської нації, досягненню економічної ефективності, а також відповідати щонайменше одній із наступних умов:

1) підприємство повинно використовувати передову технологію й обладнання, розвивати виробництво нової продукції, економити енергоносії та сировину, виробляти висококласну продукцію, що може замінити імпортовану;

2) вартість експортованої продукції за рік не повинна перевищувати 50 % від вартості всієї річної продукції, має існувати баланс доходів і витрат в іноземній валюті або валютні доходи повинні перевищувати витрати [7, ст. 3].

Положенням забороняється створення підприємств іноземного капіталу в наступних сферах: 1) преса, видавництва, радіо, телебачення, кіно; 2) внутрішня і зовнішня торгівля, страхування; 3) поштово-телеграфний зв'язок; 4) інші сфери діяльності, в яких Урядом Китаю забороняється створення підприємств іноземного капіталу [7, ст. 4]. Крім того, обмежується створення підприємств іноземного капіталу в таких сферах: 1) громадські справи; 2) транспорт; 3) нерухомість; 4) кредити та інвестиції; 5) оренда.

Заявки про створення підприємств іноземного капіталу в одній з вищезазначених сфер підлягає розгляду Міністерством зовнішніх економічних зв'язків і зовнішньої торгівлі КНР, якщо інше не встановлено китайським законодавством [7, ст. 5].

Заявки на створення підприємства іноземного капіталу не затверджуються за наявності однієї з таких обставин: 1) обмеження суверенітету Китаю або загроза суспільним інтересам; 2) загроза державній безпеці Китаю; 3) порушення китайського законодавства; 4) невідповідність вимогам розвитку китайської національної економіки; 5) можливість забруднення навколишнього середовища [7, ст. 6].

У розділі II Положення подано порядок створення підприємства іноземного капіталу (статті 8–18).

Закордонний інвестор може довірити китайським організаціям, що надають послуги підприємствам з участю іноземного капіталу, чи іншій китайській господарській організації виконання вимог, встановлених у положенні, однак для цього необхідно укласти договір доручення [7, ст. 14].

Отже, за результатами проведеного дослідження можна зробити такі **висновки**:

1. Нормативна база щодо іноземних інвестицій у КНР складається з таких основних законодавчих актів: законів «Про спільні підприємства з китайським і іноземним капіталом», «Про підприємства з іноземним капіталом» та ін., а також значної кількості підзаконних нормативних документів (вказівок, інструкцій тощо).

2. До проблемних аспектів у галузі інвестицій необхідно віднести: складний порядок справляння податків, відсутність врегульованої системи вирішення спорів, а головне – відсутність захищеності прав інвесторів, насамперед недостатній захист прав інтелектуальної власності.

3. У результаті проведення реформ і реалізації політики відкритості Китай досяг величезних успіхів у сфері регулювання інвестицій, а також кардинально реформував законодавчу базу у сфері інвестиційної діяльності. Як і раніше КНР залишається лідером за темпами економічного зростання.

Список літератури:

1. Селищев А. С., Селищева Н. А. Китайская экономика в XXI веке. Санкт-Петербург: Питер, 2004. 240 с. ; Потапов М. А., Салицкий А. И., Шахматов А. В. Экономика современной Азии: учебник. Москва: Междунар. отношения, 2008. 256 с. ; Лю Чжаньли. Прямые иностранные инвестиции в экономику Китая: автореф. дис. ... канд. экон. наук. Москва, 2003; Дай Юэ. Формирование инвестиционного климата в КНР: тенденции, проблемы, перспективы: автореф. дис. ... канд. экон. наук. Москва, 2004 ; Михеев В. В. Глобализация экономики Китая. Москва: Памятники исторической мысли, 2003. 392 с. ; Потапов М. А., Салицкий А. И, Шахматов А. В. Возрождение Азии: горизонты модернизации. Москва: ТЕИС, 2007. 209 с.

2. Кучук О. В. Экономика Китая : учеб. пособие для вузов. Владивосток: Изд-во Дальневост. ун-та, 2009. 410 с.

3. Поощряемы сферы для привлечения инвестиций в Китайскую Народную Республику. Торговое представительство в Китайской Народной Республике. URL: <http://russchinatrade.ru/ru/about-china/invest-in-china>.

4. Ли Ланьцин. Прорыв: Как открывались ворота страны: 30-летию начала реформ в Китае посвящается / пер. Ли Иннань. Москва: Изд-во Моск. ун-та, 2010. 472 с.

5. О предприятиях иностранного капитала: Закон КНР от 12 апреля 1986 г. URL:

http://chinalawinfo.ru/economic_law/law_wholly_owned_foreign_enterprises.

6. О паевых совместных предприятиях с иностранным капиталом: Закон КНР от 1 июля 1979 г. URL: http://chinalawinfo.ru/economic_law/law_equity_joint.

7. Положение Китайской Народной республики о применении Закона о предприятиях с иностранным капиталом от 28 октября 1990 г. URL: <http://forum.garant.ru/?read,1,245826>.

8. О совместных акционерных предприятиях: Закон КНР от 1 июля 1979 г. URL: <http://lawbook.online/torgovoe-pravo-grajzdanskoe/zakon-knr-quoto-sovmestnyih-aktsionerinyih-55908.html>.

9. Положение «О порядке регистрации в КНР инвестиционных проектов». URL: http://www.vneshmarket.ru/content/document_r_BBED2026-BED2-4150-ACAB-18FC1A648D2B.html.

10. Сугибин В. А. Гражданское, торговое и семейное право КНР. Москва: Приор, 2008. 843 с.

References:

1. Selishhev, A.S., Selishheva, N.A. Kitajskaja jekonomika v XXI veke. Sankt-Peterburg: Piter, 2004 [in Russian] ; Potapov, M.A., Salickij, A.I., Shahmatov, A.V. Jekonomika sovremennoj Azii: uchebnik. Moscow: Mezhdunar. otnoshenija, 2008 [in Russian] ; Lju Chzhan'li. Prjamye inostrannye investicii v jekonomiku Kitaja: *Extended abstract of candidate's thesis*. Moscow, 2003 [in Russian] ; Daj, Juje. Formirovanie investicionnogo klimata v KNR: tendencii, problemy, perspektivy: *Extended abstract of candidate's thesis*. Moscow, 2004 [in Russian] ; Miheev, V.V. Globalizacija jekonomiki Kitaja. Moscow: Pamjatniki istoricheskoy mysli, 2003 [in Russian] ; Potapov, M.A., Salickij, A.I., Shahmatov, A.V. Vozrozhdenie Azii: gorizonty modernizacii. Moscow: TEIS, 2007 [in Russian].

2. Kuchuk, O.V. Jekonomika Kitaja. Vladivostok: Izd-vo Dal'nevost. un-ta, 2009 [in Russian].

3. Pooshhrjaemy sfery dlja privlechenija investicij v Kitajskuju Narodnuju Respubliku. Torgovoe predstavitel'stvo v Kitajskoj Narodnoj Respublike. URL: <http://russchinatrade.ru/ru/about-china/invest-in-china> [in Russian].

4. Li Lan'cin. Proryv: Kak otkryvalis' vorota strany: 30-letiju nachala reform v Kitae posvjashhaetsja. Moscow: Izd-vo Mosc. un-ta, 2010 [in Russian].

5. О предприятiah иностранного капитала: Закон КНР от 12 апрелja 1986. URL: http://chinalawinfo.ru/economic_law/law_wholly_owned_foreign_enterprises [in Russian].

6. О паевых совместных предприятiah с иностранным капиталом: Закон КНР от 1 иjulja 1979. URL: http://chinalawinfo.ru/economic_law/law_equity_joint [in Russian].

7. Polozhenie Kitajskoj Narodnoj respubliki o primenenii Zakona o predpriyatiah s inostrannym kapitalom ot 28 oktjabrja 1990. URL: <http://forum.garant.ru/?read,1,245826> [in Russian].

8. О совмestных акционерных предприятiah: Закон КНР от 1 иjulja 1979. URL: <http://lawbook.online/torgovoe-pravo-grajzdanskoe/zakon-knr-quoto-sovmestnyih-aktsionerinyih-55908.html> [in Russian].

9. Polozhenie «О porjadke registracii v KNR investicionnyh proektov». URL: http://www.vneshmarket.ru/content/document_r_BBED2026-BED2-4150-ACAB18FC1A648D2B.html [in Russian].

10. Sugibin, V.A. Grazhdanskoe, torgovoe i semejnoe pravo KNR. Moscow: Prior, 2008 [in Russian].

Лизогуб В. А. Законодательное регулирование иностранных инвестиций в КНР в период реформ и открытости.

Осуществлен комплексный анализ законодательного регулирования иностранных инвестиций в КНР. Рассмотрено состояние, стратегии и цели законодательства об иностранных инвестициях, определены методы, характер и особенности его развития.

Ключевые слова: иностранные инвестиции; совместные предприятия (Хэцзэ); Хэцзэ; вайшан дучзи; специальные экономические зоны; нормативно-правовые акты КНР о предприятиях с иностранным капиталом.

Lizogub V. A. Legislative regulation of foreign investment in China during the period of reforms and openness.

A comprehensive analysis of the legislative regulation of foreign investment in China has been carried out. The state, strategies and objectives of the legislation on foreign investments are considered, methods, nature and peculiarities of its development are determined.

Keywords: Foreign investment; Joint ventures (Heze); Heze; Vaishan duji; Special economic zones; Normative legal acts of the PRC on enterprises with foreign capital.

Надійшла до редколегії 05.06.2017 р.

